

avant...!

Jere Bellonés

any III

portantveu d'«avançada de l'empordà»

núm. 26

comentem...

Els fets passats - sota el nostre judici - foren objecte de la mala organització que sofreix el proletariat, del confusionisme que impera entre la classe obrera. Els actes brutals i sanguinaris que es produïren, eren conseqüència de la manca de cultura en general, que pateix el poble espanyol. La direcció del moviment - si és que ho era - no va demostrar-se en cap moment. Trets aci, trets allà, ara un atac, ara una retirada... En tal poble lluites i en tal alire també. Sang!!! i més sang...! Vides perdudes qui sap per què.

Uns trobaren desencertada la revolta, altres inoportuna, alguns salvatge, molts inhumana i els més incultural.

Nosaltres ens limitarem a comentar, discutir i criticar (si voleu) els fets succeïts, però mai jutjar. Així creiem que tothom hauria de fer; però no, alguns creguts de posseir prou capacitat, condemnen tots els revoltosos amb la pena de mort. Decapitat o afusellats, segons la modernitat del seu pensar.

Hi ha algú capaç - preguntem - de jutjar-los convençut que no s'equivocarà?

Hem de tenir en compte que un fet és conseqüent d'un altre, i fins a vegades, el que sembla un principi, no és altra cosa que la conseqüència d'un final.

Si volem jutjar o condemnar, hem de procurar fer-ho al causant indirecte i creieu que això és més difícil del que sembla. ¿Haurien ocorregut aquests actes de no existir el règim capitalista? ¿S'haurien revoltat si tothom gaudís d'iguals avantatges? ¿Haurien disparat les armes si ningú les fabricqués? ¿Són ells, per tant, els únics responsables? No serem nosaltres qui donarà la resposta.

Suposem que molts varen obrar. ¿Són culpables ells o bé, els que valent-se de la seva misèria varen induir-los a semblants actes? ¿Podeu imaginar-vos del que és capaç un home quan té fam, màxim si té família que no menja?

Si ara us designessin per a jutjar un cas de tifus, a qui condemnaríeu? Al microbi causant de la infecció o al medi que produí aquest microbi? Estem en un cas igual. ¿Hem de condemnar aquests homes causants de la revolta o bé la societat que els produí?

Quan durant la Monarquia es produïen fets semblants, molts dels que avui els condemnen ho veien amb bon ull. Sense allunyar-nos molt, les mateixes manifestacions estudiantils ocorregudes en el passat règim - sense mirar si eren o no conscients dels seus actes - les lloaven; però en reproduir-se en l'actualitat, no sols varen criticar-les, sinó que inclús, dirigiren tota mena d'improperis als estudiants.

No s'ha d'oblidar-se que si una cosa sembla bé per uns, per altres sembla mal, i el que avui ens sembla mal, demà pot semblar-nos bé.

el sarcasme de la celebració de fracassos

Les festes que acabem de passar són tan tradicionals que quasi hom no sap per què les fa.

Però el que vol ésser per damunt de la plebs, el que vol capgirar el món, ho ha de posar tot en interdit fins i tots el per què d'aquestes festes.

Doncs el per què d'aquestes festes és el seu fonament pregonament religiós, i amb totes les tares que comporta.

•Nadal• vol dir el naixement del •Nostre Senyor Jesucrist, el Salvador del Món•.

Dia 1: celebració del començament de l'era cristiana.

Digueu-me, lectors, és que vosaltres en consciència festegeu aquest esdeveniment?

No, no sou vosaltres tan captapats.

Per què, davant del fracàs del cristianisme, hem de festejar, any darrera any, el naixement del Salvador del Món ja fa 1933 vegades segons ens compten?

Això és massa.

De què ens ha salvat? hom m'ha preguntat.

Suposem que les seves intencions eren bones, acceptat. Com acceptat les bones intencions dels cap de brot víctimes de tot temps.

Apartem les grapes que ens adormen tot amanyagant-nos i anem resseguint tots els fets sota el cel del cristianisme:

1. - Mort als moros
  - » als jueus.
  - » als savis.
2. - Guerres per tot arreu entre «cristians»
3. - I ara més que mai, tenim els famèlics sense feina desenganyats; desigualtat manifesta, indignant; carrincloneria, odis, orgull, enveges,

(segueix a la segona plana)

vicis, epidèmies, gamats, tnyosos, podrits, malvats, crims...

I ara que tot el món sofreix amb la incògnita d'un demà que ho aixafi tot... ara jo us demano a vosaltres: de què ens ha salvat?

Si ha vingut al món per aquesta especial redempció i salvació, i no saltres eternament da-li que da-li com una bèstia mesella, és que no saben el que ens passa ni saben el que ens fem celebrant el Gran Fracàs.

Obriu els ulls i guaiteu-les amb fàstic, trenqueu per sempre més aquest mur de tradicions que, rebutat amb els adagis com «Per Nadal, cada ovella al seu corral», ens demostra fins a quin punt han entrat en l'ànima del poble aquestes festes populars, a les quals ja arribat l'hora que hagin d'ésser considerades antipopulars.

Ho repeteixo, amics: de què ens ha salvat?

J. PUNXAPICA

Sastreria "LA FAMA"

EXTENS ASSORTIT EN VESTITS, ABRICS i
PANTALONS FANTASIA.

TALL ESMERAT. - CONFECCIÓ ACURADA.

Avinguda de la República, 4

FIGUERES

l'aiguat

El treballador, o millor dit, fota una munió de treballadors camperols, per mitjà d'una acció valenta, ferma i constant, ha convertit l'extensa plana en dipòsit sagrat del nostre pa de cada dia.

El camperol proletari, conreador infatigable, ha emprat totes les seves energies per a la preparació deguda dels terrenys, els quals, han estat regats per la sang, que en forma de suor transpiraven els cossos dels pagesos, en el màxim esforç de socavació de la terra productiva. Ha fecunditzat a la seva aimada, «la terra», amb vigor, en l'esforç viril i mascul, el qual pel miracle del treball, convertirà primer en bells paisatges plens de color, incopiabls, els mateixos terrossos que abans foren grogor trista, quadro dur, dels camps sense verdor, i que més tard deuran rendir el tribut que correspon als qui la fecunditzaren. Preparats els camps, s'ha llençat generosament la llevor que esperançadorament compta el camperol recollir-la multiplicada per l'esforç del seu noble treball; la llevor que espera el pagès serà el seu pa i el dels seus fills.

I mentre el camperol content de la seva creadora tasca i ple d'esperances en la recollecció del que ha sembrat totjust pensa en dedicar les seves tasques novament en la única i eterna missió de conreador i el cel amenaçador passeja el seu esguard negre i esfereïdor per damunt dels camps recent sembrats i, tot de sobte, una torrentada extensa i contínua d'aigua i més aigua cau damunt d'ells. L'aigua s'estén per la plana com un amplíssim llençol de color grogós. Els rius, les quals causes han vingut estrenyent

els cobdiciosos propietaris burgesos per a dilatar les seves propietats, no poden engolir l'augmentat cabdal de les seves aigües, i els marges de contenció dels mateixos són rebentats per la força impulsiva del corrent i aquest es llença impetuós per damunt dels camps sembrats que queden escorrencats i malmesos per molts anys, alguns per sempre. Pobles queden totalment isolats i sense cap comunicació. Els rumors de víctimes circulen... I són uns obrers, víctimes de l'explofacció directa, els qui, sense dubtar, es juguen la vida amb una barqueta anant a socórrer als grossos pagesos aïllats, als abassegadors que malden perquè falti als treballadors camperols la poca terra que necessiten per a mantenir-se, als mateixos que faran possible aquest any, com els demés anys, l'emigració d'uns quants camperols més.

L'aiguat! La sembra perduda! La llevor dipositada confiadament a la terra ha estat arrastrada pels corrents cap a la mar immensa! I per l'imaginació del pobre camperol trasbalsat, i creuen tristes idees, tan cruas, com plenes de veritat.

¿Com podrà pagar la propera anyada per avançat (com s'acostumen encara) si aquesta vencerà sense que ell hagi pogut collir per mantenir-se?

¿Com tornarà a sembrar el blat, si aquest any no en collirà pels seus fills?

¿Com pagarà l'augment de les cargues contributives que tant estatals, com municipals, tendeixen contínuament a augmentar?

¿Es que quedarà encara vigent, el sistema dels arrendaments per avançat? ¿I en aquest cas, és que serà factible i procedent el des-

avant..!

redacció: rambla, 29

Figueres 25 gener 1933

el pròxim número sortirà
el dimecres, 5 de feber

venda: llibreria batllosera

Olis purs de oliva del Sindicat Oleícola Garrotxa-Empordà EL SIGLO
Avinguda de la República, 17

hauci si a l'arrendatari li és impossible del
of, aquest any, pagar?

¿Es que l'Estat regularà degudament pel
proveïment de les matèries que manquin per
causa de l'aiguat? ¿O és que com aquest any,
els contingents duaners, vindran a perjudi-
car-nos, de més a més, en l'exportació de
cebes, raïms i altres fruits?

¿Es que continuaran recarregant-se les
imposicions contributives en els petits pro-
pietaris, mentre es consent que en els
amillaments, els grossos terratinents mani-
fassejadors caciquils etèrns, de les funcions
administratives del Municipi, estafin per
centes les pessetes als impostos, amagant el
número de vessanes que posseeixen, i fent-la
passar per una classe inferior de la que en
realitat té?

¿Es que serà una solució l'esperar la cari-
tat que ens faran, procedent de la recollida
de les subscripcions i festeigs organitzats i
iniciats per tots els que no han estat perjudi-
cats?

¿No fóra millor procedir immediatament a
l'adob dels immensos desperfectes ocasionats
per l'aiguat, fent mà immediata de les pesse-
tes que estafen en els impostos, els grossos
terratinents i de les pessetes que se'ls deu
imposar com a sanció?

Com trobarem la solució?

- ¿I no és veritat, treballadors, que la so-
lució que amb tanta ànsia cerqueu arreu, no
apareix en cap cantó?

- I és, treballadors camperols, que no
trobarem solució en els mals causats, ni
per l'abassegador, ni per la crisi, ni per
l'explofacció, ni per les forces de la natura, si
no som units tots formant un sol bloc.

Treballadors! Una estrella redemptora es
beslluma! La unió de tots nosaltres ens
portaria a la redempció! Treballadors, sindi-
queu-vos!

MIGUEL.

Sabons i lleixius de totes classes
EL SIGLO
Avinguda de la República, 17

cal ajudar als presos

Feia temps que volia ocupar-me d'aquest tema; però assumptes d'actualitat m'absorvien l'atenció. Res més propi i a temps que parlar-ne ara, després de la celebració del III Congrés del B. O. C. de la província de Girona. D'aquest congrés n'han sortit consignes molt interessantíssimes per al proletariat i entre elles la del Socors Roig.

Els treballadors de Figueres i de la comarca han d'esmerçar molta atenció al Socors Roig. En ésser precisament el B. O. C. qui llença aquesta consigna invitant a concórrer-hi tots els simpa-

titzants, no vol dir que per acudir al socors, s'hagi d'ésser afiliat al Bloc. Aquí està la justesa d'aquesta consigna. El S. R. admet a tots els treballadors, de la mateixa manera que serà també per a tots. Ens trobem que les organitzacions revolucionàries han establert una ajuda als seus companys caiguts; però només socorren netament els seus. Si no sou dels seus us haveu de podrir a la presó. Això no és humà. Les organitzacions obreres han de crear caixes de resistència per socórrer als presos de la burgesia; però a tots

els presos treballadors siguin del color que siguin i per motius de lluita per les reivindicacions proletàries. Aquestes caixes de resistència ens les havem de formar nosaltres, els mateixos treballadors; no havem d'esperar que l'Estat, la Generalitat, ni els Ajuntaments facin res per als presos proletaris, sinó que havem d'ésser nosaltres amb el nostre esforç pecuniari que assolirem l'obra.

Cal ajudar als presos treballadors! Cal ajudar als homes que en moments de lluita es sacrifiquen en tots els ordres! Cal ajudar als camarades que donen la vida en lluita contra la burgesia socorrent als seus familiars. És necessari que tots els obrers cooperin amb el seu màxim esforç, al Socors Roig.

Avançada de l'Empordà, partit polític de classe, fent-se ressò de tan justa consigna, ha decidit intensificar i divulgar el S. R. a Figueres i la seva comarca. Demanem, així mateix, que tots els obrers i camperols s'allistin al S. R. Tot just anunciat particularment són ja molts els obrers allistats. Esperem que tot el proletariat empordanès ingressarà al S. R. Per allistar-se cal assistir al local d'*Avançada de l'Empordà*, tots els dies feiners de 9 a 11 de la nit; on s'extendrà el corresponent carnet i després cal cotitzar cada setmana. El preu del carnet es de 0'30 pessetes i la cotització és a base de segells de 0'10 ptes. un. La cotització es farà els dissabtes de 9 a 10 de la vetlla i els diumenges i dijous de 2 a 3 de la tarda.

Proletari; t'esperem al Socors Roig.
JOSEP ANÉ i TORRES.

Figueres, gener de 1933.

COMPANYNS

Havent rebut diverses lletres d'amics que ens pregaven no reduíssim l'*avant...!* sense pulsar els obrers i camperols de la província. Convençuts, també, de la necessitat que tenim el proletariat del major número possible de portatius on poder-hi transcriure els més purs sentiments i acertades orientacions, hem decidit, abans de prendre una resolució en ferm, seguir el consell dels companys i per portar-ho a cap us enviem el següent formulari:

- I. - ¿Creieu convenient la publicació d'*avant...!*?
- II. - ¿Podreu enviar algun article cada quinze dies?
- III. - ¿Amb quina quantitat metàl·lica podreu col·laborar mensualment? (Si es tracta d'una entitat pot designar-se una quantitat global, fent pagar al socis que hi estiguin d'acord l'import del periòdic. Cas de tractar-se de simpatitzants podeu assenyalar-vos una quantitat cada mes que podria oscilar de 2 rals a pessetes, amb dret a rebre un exemplar gratuït. Essent precís que hi hagi un company que s'encarregui de fer una relació de donants i cuidar-se de cobrar la quota assenyalada, mensualment. Les liquidacions en un i altre cas, poden fer-se per gir postal o amb segells de correu).
- IV. - ¿Quants exemplars deuriem enviar-vos?

Esperant rebre ben aviat, les respostes que corresponen a les preguntes interessades, us saludem efusivament,

JOSEP FERRER
Secretari

JOAN CARRERES
President

N. de R. - Si per omissió involuntària hem deixat d'escriure a alguna entitat o particular els preguem es donguin per assabentats amb aquest solt i es serveixin confestar-nos.

S'arreglen plomes estilogràfiques
Llibreria Batllósera
GALAN, 2

dimissió

Degut a les moltes ocupacions, s'ha vist precisat a presentar la dimissió del càrrec de Vice-Secretari que ocupava en la Junta d'*avançada de l'empordà*, el company Jacint Bosc.

Pintures i Pinzells EL SIGLO
Avinguda de la República, 17

¡GUERRA A LA GUERRA!

En l'horitzó internacional no es descobreix encara on esclatarà el nou conflicte bèl·lic.

Guspies a la Manxúria i Sud Amèrica.

Els governs de la majoria de les nacions europees es preparen, a la llum del dia, per prendre part activa en la nova guerra. És l'únic mitjà que tenen per resoldre l'afros problema de l'atur forçós.

Si fossin conscients, si la seva actuació fos controlada pel veritable poble, si anessin d'acord amb el bategar d'aquest, s'adonarien que no és precisament una guerra la solució del conflicte social, avui problema greu per la burgesia.

Si enlloc d'esmerçar milions i milions en preparatius de guerra, s'haguessin designat a obres públiques i hidràuliques; edificar grups escolars, canalitzar els rius, obrir noves vies de comunicació, construir pantans. Si enlloc d'augmentar el pressupost d'ordre públic, s'hagués socorregut als obrers sense feina, el problema social s'hauria resolt humanitàriament.

Però això no els convé, ells tenen necessitat d'estendre el pànic arreu del món. La lluita entre el capital i el treball s'aguditza cada dia més, i per acabar amb ella, el capital, representat pels governs burgesos i la clerecia, té necessitat d'encendre una gran foguera on poder-hi fondre el cos i l'ànima del poble. Per tal que el moviment de reivindicació que portem endavant els obrers i els camperols de tots els països, sofreixi una pausa

que ells aprofitaran per a tornar-nos endogalar.

Recordem els estralls de la guerra. En els camps de batalla l'home es transforma en bèstia. La fam i la misèria fisiològica són factors més que suficients per assolir aquest canvi. Afegiu a això l'alcohol - en les trinxeres pot mancar-hi pa, però sobren els licors que fan enterbolir el cervell - i concretareu que l'estat del combatent és completament anormal. Uns dies de combat, el tuf de la pólvora, la fressa endimoniada de l'artilleria, l'abstinència d'expansions naturals, fan tornar l'home boig. En aquest estat poden realitzar-se els més repugnants crims. Ens hem assabentat de casos paorosos. Esmentem-ne un: Assaltant un llogaret, per sorpresa, s'han trobat unes dones, que han estat víctimes innocents dels odís de raça creats per la casta dominant a profit propi. La violació no s'ha pogut aturar, i aquelles dones han estat atropellades brutalment. En les entranyes fredes, d'un cos cada-vèric, s'han desfogat necessitats peremptòries. I això ha passat a un costat i altre del front.

Trist espectacle que podem dedicar com a recordança al promotor d'aquests inhumans conflictes.

Els horrors de la guerra passada ja no commouen a la classe benestant. Com que varen escapar-se'n pensen que ara faran igual, i per això no paren d'enaltir el seu patriotisme mal entès, el patriotisme

ELS QUE NECESITEN LA GUERRA.

xiroi i carrincló que patrocinen quatre veterans i-fils desaprensius, els quals durant els anys de la gran inatança, 1914-18, varen enriquir-se i ara no desitgen fer res més. Malvats éssers que no tenen cor ni consciència, que sols es mouen impulsats per malsà afany d'acumulació de riqueses, encara que per assolir-ho sigui necessari immolar milions d'homes que glatim per una igualtat humana, que volem assolir aquella fraternitat promesa, que freturem sadollant-nos d'aquella llibertat avui escarnida.

Es davant d'aquest perill caòtic, avui suspès en l'aire, però que pot desencadenar-se com menys ho pensem, que cal que el proletariat mundial s'uneixi.

Hi ha companys que diuen: benvinguda sigui la guerra imperialista, puix amb les armes que ens dongui la burgesia podrem implantar el règim proletari.

Bé, molt bé, però cal adonar-nos que si els governs arriben a mobilitzar les tropes, abans no podrem organitzar un moviment revolucionari unificat, molts germans cauran als camps de batalla.

El que cal fer ràpidament és fer sentir la nostra viril protesta contra la guerra. Que el crit d'angoixa dels explotats recorri l'Univers, fent obrir els ulls als companys que encara resten orbes sota el tutelatge d'una falsa democràcia.

No fem cap cas de les paraules enganyses dels polítics governamentals, ni ens deixem embaucar tampoc pels companys reformistes, i bandegem també els

que gaudeixen destruint sistemàticament. Fem un gran bloc d'homes conscients, cridem a la joventut i a les nostres companyes, fent-los comprendre que ells també deuen lluitar al costat nostre, puix tampoc s'escaparien de l'hecatombe mundial.

Cal adonar-nos que la formació d'un front únic, compost pels obrers i camperols, les joventuts proletàries i les nostres companyes, seria l'obstacle invencible que barreria el pas als vampirs burgesos.

No volguem comptar amb l'ajut de ningú, aliè al nostre moviment, ni el dels nostres mateixos pares. Pensem que molts d'ells han alabat el presupost de guerra del govern Azaña, pares que estan d'acord amb què es destinin prop de 600 milions de pessetes, del presupost nacional, per a preparar la guerra, pares que encara ens aplaudiran quan ens portin a matar.

No siguem debils, lluitem sense por de fatigar-nos, i si tots actuem de cares a la realitat, deixant de banda mesquins prejudicis, creats per la societat capitalista per a castrar les aspiracions del proletariat, tingueu la certesa que assolirem una esclatant i justa victòria.

¡Joves obrers! ¡Germans camperols! ¡Companyes proletàries! No defalliu, fusionem nostres esforços. Anem conjuntament a la conquesta del nou món. Escampem arreu la consigna del proletariat: ¡Guerra a la guerra!

JOAN CARRERES I SALLERES

La guerra no millora els homes. En fa criminals distressats de patriotes.

S'arreglen plomes estilogràfiques
Llibreria Batlosera
 GALAN, 3

«**avançada de l'empordà**»

cultura proletària

cursets de marxisme

Contra la nostra voluntat i degut a un excés de treball de l'obrer intel·lectual que devia venir a donar-los, ens veiem precisats a ajornar l'inauguració dels mateixos, la qual pensàvem portar a cap el 27 actual. Confiam, però, poder fer-ho dintre poc temps. Ja avisarem anticipadament.

conferències públiques

Podria ésser que ben aviat reprenguéssim el cicle de conferències que havíem començat darrerament.

vetllades, local social

Es molt probable que dintre breus dies comencem les vetllades culturals en el local social.

La primera d'elles segurament anirà a càrrec d'un company de junta.

idiomes internacionals

Ens assabentem que el company designat per donar una conferència sobre els mateixos, està acabant la seva preparació, éssent fàcil que poguem fruit d'una bona vetllada dintre poc temps.

* * *

La Comissió de Cultura ja us farà al corrent de les dates que es senyalin per descabdellar el pla cultural projectat.

Articles fotogràfics EL SIGLO
Avinguda de la República, 17

dels e. u. americans a la u. r. s. soviètiques

Fa poc que va visitar els E. U. A. i seguidament la U. R. S. S. el notable escriptor francès P. Sonpault. Les impressions d'aquests viatges les va publicar en uns quants articles apareguts en els periòdics «L'Europe Nouvelle», «Vu», «Revue des vivants» i «Bravo».

D'aquests articles en transcriu i condensa amb lleuger comentari els següents paràgrafs.

Abans de fer això, però, cal recordar que si bé estic conforme en el fons de la nova vida que s'ha imposat Rússia no puc estar-hi en la forma (encara que en detall ens és impossible conèixer-la) puix aquesta posició seria negligir els principis de Marx i Lenin, que són la dialèctica i auto-crítica. Això vol dir que no s'ha de confondre Rússia amb el comunisme ni el comunisme amb Rússia.

Però, amb tot, el nostre deure és respectar l'autodeterminació dels pobles i és en aquest cas que surto en defensa dels principis del règim rus, que és defensar les teories de Marx i de Lenin, a l'ensems que guardo respecte a la seva forma. No és cas que es prengui aquest esbós apologetic com una posició sectària reprovable per tot home mentalment emancipat.

Aclarit superficialment això passo a exposar algunes de les exclamacions que no ha pogut contenir el sudit escriptor tenint en compte que ha efectuat aquests viatges amb l'intent professional d'escriure'n qualques articles al servei de la burgesia.

Sobre els E. U. A. manifesta:

«Tinc el deure de dir que el que més m'ha sorprès de tots els records del món de què em parlen els americans és el d'ésser abordat en el carrer quaranta sis per un captaire dient que no havia menjat res de

feia dies. Aquesta escena es va repetir unes quantes vegades en diferents barris... a l'estendre la mà es conformen en exclamar que són víctimes de la depressió econòmica».

Parlant dels «farmers» (grangers) diu: «Els «farmers» americans produeixen cereals que no poden vendre més que a preus extremadament baixos. El fet que en certes regions les locomotores cremen blat en lloc de carbó no és una llegenda sinó una trista realitat. En l'actualitat el «farmer» es veu obligat a la més estricta economia».

Respecte a les grans ciutats, afegeix, que espontàniament no s'observa la depressió econòmica com en els camps però que si un home inquirix el fet i s'interna pels barris exteriors molt aviat s'adona d'aquesta realitat dolorosa, puix les fàbriques sols treballen dos dies per setmana i els exèrcits d'obres famolencs acostumats a l'esclavatge, la ignorància i limitesa en què el té sotmès el capitalisme els impedeix lamentar-se i conformats de la seva sort tracen de sostenir-se uns a altres en el recinte de la seva comunitat. S'amaguen per tal de viure i sofrir. Per internar-se en la ciutat és necessari que llur misèria sigui molt intensa. Aquest estat de coses fa temps que dura, però el capitalisme ianquí ha fet tot el que ha pogut per aguantar-ho ocult als ulls del poble. Les revistes econòmiques publiquen estadístiques, estudis tècnics, idees enginyoses però no es comprometen.

En descriure la seva impressió de l'arribada a la U. R. S. S. confessa que esperava trobar aquestes mandedes de nens abandonats - orfens o deseparats durant el període revolucionari - segurament suggestionat pels viatgers que visitaren la Unió soviètica en l'any 1927, però, com a contrast i sorpresa a l'ensems, va trobar-se amb una activitat, un treball, un moviment i vida intensa que animava tota la ciutat. Fa ressaltar com amb l'eficàcia del treball socialitzat els fastuosos edificis aixecats en temps dels tsars van empelitint-se al costat de les construccions gegants que realitza l'estat proletari. I cal fer constar que no és solament en la ciutat on es construeix sinó també en

TINTORERIA LA ECONÓMICA
 DE

T. MÉNDEZ

Avinguda República, 67 (abans Nou). - FIGUERES

Tenyits, rentats i planxats pels procediments més moderns a preus sense competència.

Rentar vestit home, en sec.	3'50 ptes.	-	Tenyir	8 ptes.
• americana	2'00	• -	•	5 •
• pantaló	1'50	• -	•	3 •
• vestit senyora	2'50	• -	•	5 •

el camp. Un detall. En parlar del Dnieprostroi, d'aquesta gran obra que no sols és la major presa d'Europa sinó la més poderosa fàbrica elèctrica del món, confessa que havia sentit parlar tant d'aquesta obra que temia una decepció, però que es veu obligat a dir que quan hom arriba a les voreres del Dnieper es percep de prompte l'immensa construcció i es participa sense voler de l'entusiasme soviètic. He tingut ocasió d'admirar, diu, algunes obres que el geni dels homes han aixecat enfront del cel i molt recentment el major pont del món, el «George Washington Memorial Bridge» de Nova York, però la presa del Dnieprostroi excedeix en grandesa i en audàcia a aquests paisatges de ferro i de pedra que són les noves meravelles del nostre món industrial. Anotant solament la utilitat social del Dnieprostroi diré que amb aquesta presa poden regar-se un milió i mig de hectàrees que fins ara restaven incultes i pobres i en-sems aquesta aigua accionarà nou turbines que donaran 810.000 H. P. d'energia elèctrica. Però, encara no s'acaba aquí; el pla quinquenal preveu un segon i tercer Dnieprostroi i un poc més enllà un Magnitrostoi creació molt més gegantesca està aixecant-se en l'estepa al peu dels Urals.

Per acabar us resumiré l'organització cultural la qual està allunyada de tota vaguetat pedagògica. L'ensenyança és obligatòria fins els setze anys. A partir d'aquesta edat els escolars van a les fàbriques o al camp. Als divuit anys, si així ho desitgen poden abandonar el camp o la fàbrica per anar a la Universitat. El govern els concedeix certa suma que els permet viure sense haver de treballar per tal de guanyar-se el pa.

I ara recordem que quan Rússia en l'any 1927, es trobava en el caos esgotada per una guerra conduïda per irresponsables i sotraquejada per una revolució de gegants, el capitalisme mundial la va boicotejar en tots conceptes, confiant que aquells dolors serien els de l'agonia, però aquells emparats per un ideal de justícia i fustigats pel menyspreu i crueltat del món capitalista, s'han aixecat contra tots, i malgrat tot, actualment construeixen, descobreixen, exploten i viuen, mentre que a les restants nacions burgeses, s'estén cada vegada més la fam i la misèria.

Això vol dir que el règim capitalista cau pel seu propi pes, però de totes formes cal que tots els proletaris estiguem preparats perquè no ens trobi desprevinguts la reacció que intentarà abans de caure definitivament

JOSEP FERRER I FERRER.

“avançada de l'empordà”

El dia 13 d'aquest mes va tenir lloc al nostre estatge social l'assemblea ordinària que senyala l'article 10 dels nostres estatuts.

Transcrivim, ací, els principals acords que foren presos per a satisfacció dels socis que no pogueren assistir-hi i públic en general.

Llegida i aprovada l'acta anterior i estat de comptes s'acordà escriure a tots els simpatitzants de la comarca—corresponent a llur petició a l'enterar-se de la proposta de reducció d'avant..! —per tal d'estimular-los a l'ajuda moral i econòmica del susdit portantveu, esperant que el seu amor a l'ideal ens farà ésser correspostos, puix seria una llàstima tenir que reduir-lo com l'obligació econòmica ens havia proposat fer-ho. (En aquest mateix número publiquem la lletra tramesa a distintes entitats i simpatitzants proletaris.

S'explanà, també, sobre la possibilitat de fomentar el teatre de masses que seria de positius resultats per a formar una cultura política social i una veritable consciència revolucionària entre l'element obrer, però degut a la dificultat econòmica es pren en certa reserva i es deixa per aquest cas, la facultat d'execució, a càrrec de la junta.

Assabentats que s'apropa el III aniversari del traspàs del que fou en vida ferm lluitador proletari i coterrani nostre en Martí Vilanova, s'acordà invitar a tots els socis per tal que acudeixin a l'homenatge que tindrà lloc el dia 5 de febrer a dos quarts de tres de la tarda al cementiri municipal en memòria d'aquell home que tant va saber encarnar l'esperit rebel de la nostra terra contra totes les humanes injustícies. La manifestació sortirà del nostre estatge social.

S'acordà, també, donar un vot de gràcies a varis membres del «Sindicat Agrícola Figuerenc» i per extensió al mateix sindicat, per l'ajuda econòmica de què vàrem ésser objecte per part dels citats membres, i per la mútua simpatia que ambdues entitats sostenen, regraciant, també, a companys d'«avançada», el seu treball, puix amb ell va assolir-se l'ajuda esmentada.

Anar a la redacció d'un programa polític de règim interior del partit i sobre la base d'aquest laborar un manifest que es farà públic.

Respecte als curssets de marxisme s'acordà que sols deu admetre's l'assistència als socis, podent, però, assistir-hi els no socis que tinguin la intenció d'associar-se, ço que podran fer aprofitant el moment de trobar-se davant la junta. Recordant que la ignorància és l'eina que ha esgrimit a tothora el capitalisme per a tenir-nos sotmesos sota el seu jou, és d'esperar que l'obrer empordanès no repararà en la ínfima quantitat d'uns quants cèntims sermanals per tal de fer-se una cultura i consciència de classe, únic mitjà convincent per a portar-lo a una total emancipació.

Per últim, enterats de la invitació feta pel «Bloc Obrer i Camperol» de Girona per tal que com a partit de classe enviessim algun delegat al seu III Congrés provincial que va tenir lloc el dia 15 d'aquest mes, va passar-se a votació quedant per gran majoria aprovada l'assistència, nomenant-se com a delegats els companys Joan Carreres i Joan Salleres

Figueres, gener de 1933.

Drogueria i queviures EL SIGLO
Avinguda de la República, 17

correspondència

M. Cros. — Esperem que demà passareu per la redacció.

E. O. Perelada. — Anirà al proper número.

El Fortianenc. — Hem rebut les vostres lletres. Us agraiem passeu per la redacció.

Hoxie. — No publiquem ressenyes de futbol.

Un anarquista. — Va al cove. Consti que ho fem per evitar que els vostres companys us esgarrapin.

Jo-Nu-So. — Anirà al proper número, degut a excés d'original.

Clarinet. — Igual us diem.

J. B. — Roses. — Idem. de idem.

Productes vegetarians EL SIGLO
Avinguda de la República, 17

Arts Gràfiques TRAYTER, Cervantes, 13, Figueres

GRAN CAFE EXCELSIOR

RAMBLA - Telèfon, 218 - FIGUERES

avant..!

els mastega-ciris locals es queixen de les ordres pretorianes (?) que han rebut de l'Alcaldia. aquestes ordres ja calia donar-les vint-i-un mesos enrera.

l'optimisme de martí vilanova

Sovint sentim a dir que l'optimisme és dolent, que és pernicios a l'home, com també el pessimisme. Un i altre són tendències que en si conclouen un extremisme. Un—l'optimisme—ens presenta les coses, els fets, els esdeveniments de la faisó més perfecta possible, és a dir, hom veu i jutja les coses sempre sota l'aspecte més favorable. El pessimisme, per contra, desitja l'excés del mal com a mitjà per arribar al bé, o sigui que amb aquest sistema hom aprecia i jutja les coses sota l'aspecte més desfavorable i perjudicial. Tant, doncs, els que segueixen un sistema com l'altre van errats, puix que no veuen o s'esforcen en no voler veure el que la pura realitat els palesa.

Martí Vilanova, amb tot, era un optimista sà. Volem dir amb aquest qualificatiu que, malgrat ésser optimista, no el perjudicava del tot, puix que la seva ideologia encara restava enfortida, àdhuc més apassionada i viril.

Era, Vilanova, un home, jove de cos i d'esperit, un jove amb tota l'extensió de la paraula, un home ardit i valent, el qual no havia conegut mai què cosa era por. Arriscat com el qui més, era capaç d'enfrontar les majors dificultats, els més greus perills.

Recordem a Martí Vilanova, a darrers de l'any 1925, quan encara es trobava a Catalunya, ací, a Figueres,

i ens deia, parlant del dictador i la dictadura que patíem, que ben aviat haviem de tornar-los les pilotes, que tenien durada per poc temps, que la llengua vernacle i la bandera barrada havien de poder gaudir de les màximes llibertats a què tenien dret. I aquesta esperança que el mantenia fort i serè era l'esperó del seu viure, era l'alè de la seva ànima indomtable i rebel.

Martí Vilanova, tot i el perill que corria, no s'estava de res i vinga parlar alt i clar, tal com sentia, dels qui allavors ens tenien sotmesos al seu jou. La reivindicació era llarga, però com a tal l'esperava encara amb més daler.

Al cap de ben poc temps es veié obligat a marxar a França on hi passà tot el temps d'exili, exili que no li permeté de tornar a trepitjar la terra que el va veure néixer. Martí, que havia sofert i lluitat en terres franceses, confiant en el demà venturós que havia de tornar-li la llibertat personal i la llibertat de Catalunya, per la qual tant havia anhelat sempre, queia malalt per no aixecar-se'n mai més, quan tot just començava a enrunar-se el règim corcat de la monarquia del cent mil vegades maleït Alfons XIII.

El malaurat Martí finia el 7 de febrer de l'any 1930, en ple govern Berenguer, poc més d'un any abans de la proclamació de la República.

Martí Vilanova traspassava la frontera,—no com ell havia volgut, rublert d'entusiasme i de joia pel veritable redreçament del seu poble—ja cadàver, les seves parpelles tancades per un sempre més, no podent ajudar amb el seu esforç infatigable, a l'ideal generós i redemptor de reivindicació del proletariat, pel qual també havia treballat, inlassablement, amb tota la seva energia, sadollada d'humanisme i d'impuls revolucionari.

En complir-se, el prop-venint dia 7 de febrer, el tercer aniversari del seu traspàs, fem fidelitat a la memòria del car amic Martí Vilanova, ensems que fem també un crit d'indignació i rebuig per tots aquells que, més que mofar-se d'ell, havien tingut la gosadia de titllar-lo de foll i exaltat.

Pobres i infelices aquelles animetes que existeixen només per a viure i que no han comprès mai què cosa era un ideal sentit i servit amb tot l'abrandament i inquietud de què és capaç d'exterioritzar-lo un home—jove!, infant!, malgrat la seva còrpora suament gegantina i atlètica—tot un home, bon cavaller rebel i noble, exemple de joventut gairebé introbable, que és com dir, també, exemple de fortitud i abnegació, veritable estímulo per als joves de Catalunya.

ROC CLAR

“avançada de l'empordà”

COMPANYS:

Per a commemorar dignament el III.^{er} aniversari de la mort del nostre volgut germà Martí Vilanova, anirem, el diumenge dia 5 de febrer, a les 2 i mitja de la tarda, en manifestació que sortirà del nostre estatge social, (entressol del BAR PARISENC), al Cementiri Municipal on reposen les despulles del company caigut, a retre-li homenatge.

Confiam que cap de vosaltres deixarà d'assistir a aquest acte. Com esperem, també, que hi prendran part destacats elements proletaris de tot Catalunya.

JOSEP FERRER
SECRETARI

JOAN CARRERES
PRESIDENT